

JURAJ ČERVENÁK
VOJNA
S BESMI

Knihá štvrtá

ČERNOKŇAŽNÍK

ARTIS OMNIS

VOJNA S BESMI

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

Juraj Červenák
VOJNA S BESMI

Vydal Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

126. publikácia, druhé vydanie

Redakčná a jazyková úprava: Andrea Harmanová, Peter Obrcian
Sadzba: Jana Kollárová

Tlač: CORETA, a. s., Bytča

© Juraj Červenák 2011, 2022
Cover & Illustration © Michal Ivan 2011, 2022
Slovak Edition © Artis Omnis 2011, 2022

ISBN 978-80-8201-143-5
Odporúčaná cena: 14,90 €

JURAJ ČERVENÁK

VOJNA S BESMI

Kniha štvrtá
ČERNOKŇAŽNÍK

ARTIS OMNIS

ŽRIEDLO SKAZY

Kraj už halilo večerné šero, keď Bojmír z kmeňa Charvátov konečne dorazil k Jeleniemu brodu.

Bol to skúsený bojovník, čosi po štyridsiatke, s tvárou stmavnutou a zjazvenou ako povrch starého dubového štítu, čo mu visel na sedle. Na sebe mal šupinový pancier, prostú železnú prilbicu a plášť z líščích koží, zopnutý na pleci bronzovou sponou. Ozbrojený bol oštepom, dlhým nožom a širočinou.

Zastavil kobyľu na vysokom brehu a zadíval sa ponad Trstenicu na severozápad. Krajina za riekou sa nijako nelíšila od povodia, ktorým z juhu prichádzajúci Bojmír napredoval už od rána – kam oko dozrelo, dvíhali sa nevysoké kopce pokryté hrubým kobercom lesa. Trstenica tvorila západnú hranicu obávaného Hrutovského lesa. Ten sa rozprestieral napravo od jazdca, tmavý, mlkvy, zlovestný.

Kobyľa zafrkala. Vytušila, že pred súmrakom už nocľah nenájdú a predstava jazdy týmito nebezpečnými končinami potme sa jej ani zamak nepozdávala.

„Ja viem,“ potľapkal ju Bojmír po šiji. „Charvátice sú ešte ďaleko. Ale nedá sa nič robiť, musíme pokračovať. Cesta je dobrá a nad vŕšky čoskoro vykukne mesiac. Uvidíš, najneskôr o polnoci zabúchame na bránu hradiska.“

S tými slovami popchol kobyľu a pustil sa dolu tiahlym svahom k rieke. Cesta bola široká a dobre vychodená. Nečudo, šlo

o chýrnu Trstenickú cestu, hlavnú spojnicu českých krajov s moravskými. Kupcov a pútnikov, ktorí vyrazili zo sídiel Přemyslovcov v Povltaví, viedla územím mocného kmeňa Zličanov, cez rieku Chrudimku k hradisku Charvátice, potom pozdĺž Trstenice na juhovýchod do rozľahlého Hrutovského lesa a jeho tieňom až k Morave, kde sa pri Vranibore napájala na Jantárovú cestu. Denne po nej prechádzali tucty a tucty pocestných.

Podkovy zacvendžali na kamenistom brehu. Bojmír povolil uzdu a dovolil kobyle zastať. Nedočkavo sklonila pysk k vode.

„Stoj, kurva ti mať!“

Bojmírovi od ľaku takmer puklo srdce. Kobyle tiež; odskočila, opísala zadkom poloblúk, zaerdžala a vzopála sa na zadné, až šijou udrela jazdca do hrude. Družiník len-len že nevyletel zo sedla.

„Hóóóú!“ Stisnutím kolien prinútil zviera dosadnúť naspäť na všetky štyri a trhnutím uzdy ho otočil čelom naspäť k svahu. Zmútená voda striekala na všetky strany.

„Čo to má, doriti, znamenať?“ zvrieskla prikrčená postava, ktorá sa nevedno odkiaľ zjavila uprostred cesty. „Čo za mamľasa sa opováži bez dovolenia použiť *môj* brod?!“

Bojmír mal čo robiť, aby udržal strečkujúcu kobylu na mieste. Potom sklonil zrak i hrot oštepú proti kriklúňovi.

Stvorenie malo výšku urasteného chlapa, ale zhrbená postava s hlboko predklonenou hlavou na čudne pružnom krku pôsobila územčistým dojmom. Odev zo surových, dratvou zošňurovaných koží na hony smrdel zhnitými zvyškami mäsa a tuku. Na ohybnom tele s dlhými rukami nebolo jediného chlpu či vláska. Bojmír hneď videl dôvod – tvor mal namiesto pokožky drobné šupiny. Jašteričia koža mala zelenkastý nádych, čo Charvátovi prezradilo, že má pred sebou draganského samca. Vedel, že ich ženy – lepšie povedané samice – majú šupiny so zlatistým odtieňom.

Potvora neprestávala kliat. V širokej papuli cvakali špicaté, ale nezdravé zuby, ktoré mohli spôsobiť skôr otravu krvi než vážne uhryznutie.

„Hej!“ zahatal Bojmír riau nadávok a besnej gestikulácie. „Prestaň mi plašiť koňa, šupinatá koža. Čo si vlastne zač?!“

Tvor najprv strýpol, potom nafúkol hrud' ako ropucha.

Keď sa narovnal, bol razom o lakeť vyšší a zajačal ešte hlasnejšie ako predtým: „Ty sa pýtaš *mňa*, čo som zač?! Ty kravské lajno! Len tak prídeš k *môjmu* brodu a bez dovolenia sa serieš rovno k vode! Tchor drzý, bezočivý! A ešte sa budeš naduto vypytovať, čo som zač. Kurva, doriti, jebem tvoju...“

„Pozor na jazyk, plaz jeden, inak s ním už žiadnu šupinatú fľandru nepotešíš!“ stratil Bojmír trpezlivosť. „A prestaň papuľovať. Stále iba *môj brod, môj brod!* Tento brod nikdy nikomu nepatril, a ak áno, tak jedine Charvátom. Takže to ja by som mal odtiaľto hnať teba, a veru svinským krokom!“

„Do prasacej riti so všetkými prašivými Charvátmi!“ zahulákal oplan. „Brod teraz patrí mne! Kto chce tadiaľto prejsť, musí zaplatiť mýto. Takže zaplať, alebo padaj naspäť do žumpy, z ktorej si vyliezol!“

Bojmíra už začínala svrbieť dľaň na násade oštepú. „Mýtnik, vravíš? A čo keď nič nemám?“

„Máš koňa, hlava barania! Už dávno som sa nehostil na konskom mäsku. Je trochu tuhé, ale tá chuť...“ Ohava odporne zamľaskala a dlhým žabím jazykom si lačne oblizla pol tváre.

Kobyła nervózne pohodila hrivou, akoby rozumela. Bojmír sa uškrnul. Najzlovestnejšie, ako vedel. „Namôjdušu, ty to myslíš vážne. Máš v hlave trus? Čo keď ti nič nedám a skúsím prebrodiť rieku? No? Čo spravíš?“

Dragan zafučal, až sa mu urobila bublina na nose. „Strašne sa naseriem. A radím ti, kopa hnoja, neskúšaj ma nasrať, lebo potom prídeš nielen o koňa, ale aj o gule. Zatočím s tebou tak, že budeš skuvíňať, aby som prestal.“

Bojmír zaškrípал zubami. Nenápadne prechytil oštep k hodú. „Len sa na seba pozri, smrad. Nemáš zbraň a si taký vycivený, že ťa pluvancom prerazím napoly. Som dvakrát ťažší, na koni zvyknutom na bojovú vravu, v plnej zbroji a navyše sa ponáhlam. Tak zalez naspäť do hústia, kým ti pekne vravím! Druhú možnosť nedostaneš.“

„Hovno!“ odsekol dragan. „To ty máš poslednú príležitosť, aby si...“

Bojmír sa náhle, bez varovania rozohnal oštepom. Kobyła zaerdžala.

„Skurvenec!“ štekol samozvaný strážca brodu. Prikrčil sa ku skoku a zašermoval rukami, akoby odháňal roj múch, prilákaných jeho smradom.

Bojmír hodil.

„Tfuj!“

Slina prskla na kamení ako na rozpálenej peci. Tvor sa vymrštil, ťahajúc za sebou dymový chvost. Oštep cvengol do cesty. Bojmírovi spadla čelusť. Dragan nohami dopredu preletel kobyly nad hlavou a kopol jazdca do hrude. Charváta doslova vystrelilo zo sedla.

Chvíľu nevedel, kde je hore a kde dole. Odpoveď mu dal až pád na plytčinu. Voda a bahno prskli na všetky strany.

Zmätene okolo seba šmátral. Keď sa zdvihol na štyri a vyvrátil vdýchnutú vodu, do mysle sa mu začrel draganov zlomyseľný rehot. Zažmurkal, aby dostal vodu z očí.

„Tak čo vravíš teraz, vrece hovien?“ rehlil sa dragan a poskakoval na brehu ako vo víťaznom tanci. „Chceš či nie, kobyly je moja. Tfuj!“

Zase sa zablyso, zavíril čmud. Paskudu akoby vystrelila k zemi ohnutá breza. Bojmír ju sledoval s vypúlenými očami. Na druhom konci oblúka bol chrbát kobyly. Tvor dopadol do sedla a paprčou schmatol po zemi ťahanú uzdu. Nemilosrdné škľbnutie dobre že neodlomilo zvieraťu čelusť. Vyhodilo zadkom, no dragan sa držal ako kliešť a očividne sa dobre zabával.

„Mykaj sa, koľko chceš, hlúpa mulica! Rád si s tebou zatančujem. Aspoň mi poriadne vytrávi. Na večeru budem mať riadny kus mäsa!“

Bojmír vylial vodu z prilbice, opäť si ju nasadil, vstal a s vycerenými zubami vyšiel na breh. Už mal tej pluhy akurát dosť. No sotva stúpil na suchú zem, zarazil sa a začudovane pozrel na hrebeň, z ktorého sám pred chvíľou zostúpil do údolia.

Slnko už zmizlo za obzorom, no obloha ešte tlela Svarogovým ohňom. Na pozadí červenkastého svetla sa na návrší černala silueta jazdca – vysoká postava v plášti s kapučnou sa nehybne dívala dole k rieke.

Bojmír fľochol na dragana.

Ten si druhého pocestného zatiaľ nevšimol, preháňal sa tam

a späť na podráždenej kobyly a hulákal ako zmyslov zbavený: „Hopsa-hejsa, cvalom sa žeň, budem mať mäsa na týždeň!“

Tajomný jazdec začal zostupovať k brodu. Bojmír zdvihol ruky nad hlavu a varovne na neznámeho zamával.

To bola chyba.

„Čo to, došľaka... Tfuj!“

Pružná postava vystrelila zo sedla. Smerom k Bojmírovi. Odrazila sa od brehu pár krokov pred ním a opäť ho mocne koplá do prs. Mužovi sa zatmelo pred očami. Lapanie po dychu prerušila až kalná voda, do ktorej sa zrútil s hlasným šplechnutím.

Kobyly zbavená nechceného bremena ozlomkrky vyrazila popri rieke.

Potvora sa bleskovo zvrtila. Jazdec pokojne zostupoval do údolia, akoby sa ho dianie na brehu nijako netýkalo.

„Stoj, skurvysyn!“ zajačal dragan. „Som strážca brodu, a ak chceš prejsť na druhú stranu, musíš zaplatiť mýto!“

Na úpätí kopca pútnik pritiahol uzdu. Nič nevravel. Dragan žmúril svoje hadie oči, ale v tieni pod hlboko stiahnutou kapucňou nerozoznal jedinú črtu jazdcovej tváre. Nervózne prestúpil z nohy na nohu.

„Máš nasraté v ušiach? Zaplať za prechod, inak skončíš ako tamten milenec kôz!“ ukázal kľbovým palcom za seba. Bojmír sa na plytčine práve zdvihol do sedu. Siakal pomedzi prsty, vylieval vodu z prilbice a hrubo klial.

Jazdec mlčal. Čierny žrebec sledoval dragana veľkými tmavými očami. Z nozdier sa občas vydralo ponuré zafňkanie.

„Je mi to jasné, sukin syn,“ zasyčal strážca brodu jedovato.

„Si jeden z tých, čo sa ma pokúšajú nasrať. Varujem ťa – keď sa naseriem, končia všetky žarty. Ak odmietaš zaplatiť, zvrtni sa tvárou tam, kde máš teraz riť, a upaľuj s vetrom opreteký!“

Spod čierneho plášťa sa vynorila žilnatá ruka. Dragan sa prudko nadýchol k pluvnutiu. Ozvalo sa však cinknutie nechty o kov, niečo drobné sa zatočilo vo vzduchu a zazvonilo to na okruhliakoch. Šupinatý tvor sa opatrne zohol. Obrátil zelený krúžok v prstoch, srdnato zacvakal zubami a vzhliadol.

„Čo to má byť!“

„Minca,“ odvetila kapučňa chladne.

„To predsa viem, ty čierny chmuľo! Lenže je to medenáček! Posratý medenáček! Tu sa platí zlatom, jasné? Medenáčky si nechaj pre fľandry. Varoval som ťa, aby si ma nenasral. A teraz som naozaj kurevsky nasratý!“ Dragan zašermoval rukami.

„Na tvojom mieste by som to nerobil,“ povedal čierny jazdec.

„Daj pozor, cudzinec!“ zakričal vstávajúci Bojmír.

„Tfuj!“

Spod čierneho pláštá vyletela ruka s mečom. Čepel preťala iba vzduch, no medzi jazdcom a skáčucim draganom sa čudne zablyskalo. Sýto červená žiara premenila riekku na prúd tekutého ohňa. Šupinatého akoby vo vzduchu koplá neviditeľná noha. S vytím sa zatočil v povetrí a ťahajúc za sebou dymovú stopu ako zápalná strela plesol doprostred rieky.

Bojmír zíal na zázračne planúci meč v jazdcovej pästi. Potom sa odrazu rozchechtal. Obzrel sa na dragana.

Nad hladinou sa ukázala bezvlasá hlava.

„Toto ti nedarujem, pankhart! Skurvený strigôň! Tfuj!“ Tvor v gejzire spenenej vody vzlietol z Trstenice. Pružne doskočil na breh, rovno medzi Bojmíra a čierneho jazdca. Zasyčal, zadupal, zakmital dlhánskym jazykom. „Za toto zaplatíš, ty pojeb...“

Veľký mokrý kameň ho zozadu trafil do hlavy a zrazil na zem.

„Ako sa ti pozdáva toto, špina?“ Bojmír sa rýchlo prebrodil na breh a zdvihol ďalšiu ťažkú skalú. Dragan sa metal ako v záchvate padúcnice. Čierny jazdec sklzol z vraníka. Došli k lotrovi takmer súčasne. Cudzinec držal meč pripravený k úderu. Rukoväť oddeľovala od čepele tepaná tvár démona s vycerenými tesákmi a rubínovo žiariacimi očami.

„Počkaj, pane!“ natiahol Bojmír ruku. „Dovoľ mi skoncovat s tým hnusákom.“

„Škoda ho zabít,“ zaznelo z tieňa pod kapučňou.

„Škoda? Takej svine zákernej? Týmto kameňom mu rozlúsknem lebku a mozog rozdupem ako hrudu tvarohu!“

„Nie. Ustúp.“

Bojmír zmĺkol.

Niečo v tom hlase ho primälo poslúchnuť.

Dragan sa pozviechal a zdvihol k mužovi v čiernom nenávisť-
ný pohľad. „Ty syn nakazenej...“

Červený záblesk čepele rozhodil po brehu ostré tieň. Šupi-
natá hlava sa skotúlala na kamenie. Žabí jazyk vybehol z papule
na pol lakťa.

„Hej,“ zdvihol Bojmír obočie, „nevrať sa, že ho nechceš...“
Prežrel zvyšok vety. Odseknutá hlava sa pomocou jazyka postavi-
la na kýpeť krku a syčivo sa rozosmiala.

„Čo si čakal, odroň?“ prskala krvavé sliny na cudzinca. „Há-
dam si si nemyslel, že ma premôžeš kusom obyčajného železa?!“

Bojmír od úžasu zabudol zavrieť ústa. Bezhlavé telo sa posta-
vilo a tackavo prikročilo k hlave. Zdvihlo ju a priložilo k hladko
preťatému krku.

„Pokojne ma rozsekaj na franforce,“ posmieval sa dragan.
„Som nezraniteľný! Každá rana sa mi ihneď zahojí, každý odťa-
tý úd zase prirastie. Počujete, sračky? Traste sa pred mojou po-
mstou, pretože teraz s vami zatočím!“

Bojmír znepokojene pozrel na muža v kapucni. Cudzinec sa
však len chladnokrvne oprel o meč. Draganove pazúry pustili
hlavu a šupinatý vykročil k čarodejníkovi. Lenže bezvlasá gebuľa
sa s mľasknutím odlepila a spadla na breh.

„Kurva, čo sa to...“ Telo sa rýchlo zohlo po nechápavo zamračenú
hlavu a znovu si ju priložilo ku krku. Opäť však žuchla do štrku. „Čo si
to urobil?“ zvriskol dragan. V jeho hlase prvýkrát prevládla pani-
ka nad zlosťou. „Čo sú to za prekliate čary? Mne predsa obyčajná
ocel nemôže ublížiť!“

„Lenže toto nie je obyčajná ocel.“ Oči démona na meči za-
pulzovali ohnivým svetlom. „Tá hlava ti už neprirastie. Budeš si
ju musieť prišif. A ostatné kusy tela tiež, pretože ten tvoj nápad
s rozsekaním na kúsočky má čosi do seba. Budem sledovať, ako
sa snažíš poskladať. Možno tvoje ostatky rozhádzem po lese, aby
ich našli mrchožrúty. Byť pri plnom vedomí, zatiaľ čo kusy tvojho
tela sa budú rozkladať v líščích a vraních žalúdkoch... Čo povieš,
skúsime to?“

Odseknutá hlava vypleštila oči. Bezhlavé telo ju bleskovo
schmatlo a strčilo pod pazuchu. „Sviňa! Tfu!“

Dragan vyletel v impozantnom skoku nad riekou. Na plytčine uprostred koryta sa v gejzire vody odrazil a preskočil na cestu na protílahlom brehu. Tam sa zvrtol a pohrozil čarodejníkovi zovretou pästou. „Ešte sa stretieme, bosorák!“ bliakal, posmelený vzdialenosťou. „Vyňuchám ťa a hnusne sa ti pomstím!“

Bojmír pozrel na čarodejníka. „Necháš ho ujsť?“

„Ani nápad,“ odvetila kapučňa nevzrušene.

Charvát zaletel nechápavým pohľadom za riekou.

„Stráž si zadok!“ zakričal dragan naposledy a prikrčil sa ku skoku.

„To skôr ty, Čadrag,“ opáčil čarodejník.

Z porastu za draganom vyšiel mohutný štvornohý tieň. Bojmír preglgol naprázdno. Aj na túto vzdialenosť videl, že vlkove oči planú rovnakým besovským svetlom ako čarodejníkov meč. Zvierara sa napriek úctyhodným rozmerom pohybovalo celkom nečujne – jašterí muž nemal o jeho kradmých pohyboch ani potuchy.

„Tfuj!“

Šelma vyskočila v tom istom okamihu ako dragan. Zrazili sa nad cestou. Hlava vypadla jašteriemu mužovi spod pazuchy.

„Kurvááá...“

Čierny prízrak strhol bezhlavé telo do húštia pri ceste. Hlava žuchla do lopúchov.

Bojmír v duchu volal Perúna, lovca zlých duchov.

Muž s ohnivým mečom nasadol na vraníka a popchol ho cez riekou. „Gorja!“ zavolal. Voda striekala spod kopýt. „Všetko v poriadku?“

Z kríkov za brodom znel dupot, praskot, stenanie. Zvuky prehlušilo vlčie šteknutie. Bojmíra myklo. Len sa mu to marilo, alebo v hlase šelmy naozaj začul ozvenu ľudskej reči? Slová, prenikajúce priamo do mysle...

– *Nie celkom.*

„Vydrž, hneď som tam!“ potvrdil Čierny Charvátovo podozrenie, že aj on ten tajomný hlas vníma.

Vlk vybehol naspäť na cestu. V zuboch niesol draganovu skučiacu hlavu. Z húštia za ním sa vypotáčalo telo. Šmátralo rukami, potkýnalo sa, padalo a zase vstávalo. Vraník vyšiel na breh a ča-

rodejník takmer lahostajným úderom meča zrazil telo na zem. Nato zoskočil, zvesil zo sedla povraz a odstrkujúc od seba besne mlátiace paprče dôkladne spútal šupinaté telo. Mykajúci sa balík prehodil cez sedlo. Žrebec frkal a pohadzoval hrivou – draganov hadí smrad mu dráždil nozdry.

– *Počuj, nemôžeš urobiť niečo, aby ten pankhart konečne čušal?*

Tentoraz Bojmír počul vlkove myšlienky celkom zreteľne. Pod kožou sa mu zahmýrili mravce.

Čarodejník prevzal od vlka hlavu. Skučala a strašne kliala, akoby dragan raňajkoval všetku hrubosť a oplzlosť sveta a teraz ju vyvrhával von.

„Stačilo,“ osopil sa na ňu mág.

„Čo chceš robiť, skurvysyn? Čo máš v pláne?“

„Vravel som si, že ťa odveziem domov.“

Dragan zavyl ešte horšie. Čarodejník hodil hlavu do vaku na sedle – škrekot konečne zoslabol – a opäť vysadol na koňa. „Pohni sa, Gorja, už je skoro tma.“

Bojmír sa medzitým na balvane pri ceste vyzul a vylial vodu z čižiem. Z jednej vyskočil malý pstruh. Keď sa čarodejník a vlk vrátili na východný breh, družiník sa vďačne uklonil.

„Som tvoj dlžník, černokňažník. Bez teba by som si s tým šupinatým frasom neporadil. Zato vyslanec Kančej hory sa s takými potvorami potýka dnes a denne, že?“

„Poznáš ma?“ zahundral jazdec.

„Pravdaže. Si Rogan zo svätyne Krvavého ohňa. Muž, ktorému koluje v žilách krv samotného Černoboha.“

Čierny si konečne stiahol kapucňu z hlavy. Vyziabnutú, zjazvenú tvár lemovali havranie vlasy. V tmavých, akoby bezodných očiach driemalo niečo zlovestné.

„A toto,“ pozrel Bojmír na vlka, „je nepochybne Goryvľad, kedysi strážca záhrobia, dnes tvoj verný sprievodca. O vašom víťazstve nad goričmi a Bratovrahom spreď troch rokov sa u nás doma spievajú piesne.“

„U vás doma?“

„Som Bojmír z rodu Charvátov.“

„Teda Charvátice.“

„Voľakedy áno. Teraz slúžim v Hrutove. Strážne hradisko na juhovýchode.“

„Hrutov ešte stojí? Počul som, že tam vlani došlo k veľkému krviprelievaniu.“

„Trstenica bola červená ako grécke víno,“ vzdychol si družník. „A toho roku zrejme zase zmení farbu. Preto ma vyslali do Charvátic ku kniežatu. Naliehavá žiadosť o posily. Lenže tá pluha mi odohnala koňa...“

„Netráp sa tým. Určite neodbehol ďaleko. Gorja ho vyňuchá a prízenie naspäť.“ Černokňazník sklonil zrak k vlkovi. Ten opätoval jeho pohľad, akoby bol obyčajné zviera a nerozumel jedinému ľudskému slovu. „Gorja?“

– *No?*

„Sedíš si na ušiach?“

– *Nie. Ale pozri sa na mňa – vyzerám ako ovčiarsky pes, aby som po kopcoch naháňal zabehnuté kone?*

„Upaľuj.“

– *Pozri ho. Takto to dopadne, keď sa jeden vzdá postavenia v ríši bohov a zvolí si život medzi smrteľníkmi.* – Goryvlad ešte raz spupne zafučal, no potom sa s ňufákom pri zemi rozbehol za kobyľou.

„Ešte raz ti ďakujem,“ povedal Bojmír, obul sa a vstal.

„Potrebuješ sa osušiť a zohriať. Poď s nami do Dragoboru. Je bližšie ako Charvátice.“

„K draganom? To sotva. Ak o tom nevieš, my Charváci sa s tým plemenom nemáme veľmi v láske.“

„Ver mi, dragani proti tvojej prítomnosti ani neceknú. Dáš sa dokopy a ráno pôjdeš na oddýchnutom koni ďalej. Nestratíš veľa času a zaobideš sa bez zápalu pľúc. Navyše, tá záležitosť s Hrutovom ma zaujíma. Zachytil som nejaké chýry a chcem sa ťa na ne povypytovať. Ako člen tamojšej posádky budeš vedieť, čo je pravda a čo iba dedinské táraniny.“

Bojmír sa poškrabal v mokrých fúzoch. Ku kopcom sa s nedočkavosťou mladej nevesty túlila tma. Premočený odev chladil ako dotyk nebožtíka.

„Nuž hej,“ zahundral. „Napokon ťa asi poslúchnem, černo-kňazník. Ten stratený polden už beztak nikomu život nespasí...“

Šerom k nim priletel dupot kopýt a vyplašené erdžanie.

„Nevravel som?“ obzrel sa Rogan. „Goryvlad je ošomraný ako stará panna, ale inak je naňho spoľahnutie. Môžeme vyraziť.“ Keď Bojmír opäť sedel na svojej kobyle a poháňal ju za čarodejníkom a jeho strašidelným sprievodcom, znovu naňho zaútočili pochybnosti. Spomenul si na povedačky o cene, ktorú černokňazník žiada za svoje rady a pomoc. Stáť. Lenže teraz už nemohol cúvnuť, nuž len nečujne privolal mocného Radhosta a nechal sa pohltiť lesným tieňom.

Ako postupovali od Trstenice na východ, les bol s každým krokom hustejší a temnejší. Nakoniec ich obklopila taká čierňava, že Bojmír ledva dovidel kobyle na uši. Zviera slepo nasledovalo mágovho vraníka, o ktorého sedlo mala priviazanú uzdu. Černokňazník a vlk klusali po draganskom chodníku bez jediného zaváhania či potknutia sa. Bojmír vedel, že sú v tom čary, no beztak sa osmelil spýtať – možno skôr preto, aby prerušil ťaživé ticho.

„Nie, nepotrebujeme si svietiť na cestu,“ odvetil Rogan a obzrel sa. Charvát okamžite oľutoval, že nedržal jazyk za zubami. Čarodejníkovy oči sa zmenili na štrbiny tlejúce červeným svetlom.

„Rozprávaj o Hrutove, Bojmír; využime čas. Čosi som začul, lenže zaujímalo by ma, ako sa to všetko začalo.“

„Je to dlhý príbeh...“

„Času dost.“

Hoci sa musel prehrabovať v nie veľmi príjemných spomienkach, Bojmír bol aj tak vďačný za možnosť obrátiť myseľ inam.

„Bude to už pomaly sedem rokov, čo Hrutov stojí na ostrohu nad Trstenicou. Zubrivoj ho dal postaviť na ochranu cesty, pretože sa pútnici čoraz viac sťažovali na nebezpečenstvá v týchto končinách a hľadali iné trasy. Hrutovský les je dobré útočisko pre kadejakých štvancov a zbojníkov, o draganoch ani nehovoriac. Ich útoky na kupecké sprievody nakoniec Zubrivoja dožrali, nuž poveril vладыку Živana, svojho bratranca, aby vládol v novej tvr-

dzi a dozeral na cestu. Tým sa zároveň zbavil svojho najväčšieho odporcu v Charváciach...“

„Pozor na hlavu.“

Bojmír sa skrčil v sedle. Na pleciach mu zašuchotalo lístie.

„Živan sa osvedčil,“ pokračoval. „Zbojníkmi vyzdobil konáre stromov a špicaté koly a na ceste bol opäť pokoj. Kupcov pribúdalo, obchod rozkvital, kniežatstvom tieklo bohatstvo. Trvalo to tri, možno štyri roky. Za tú dobu nedošlo k žiadnemu prepadnutiu, akurát občas niekoho zväbila bludička do húštia alebo vyhladnutí vlci strhli osamelého pcestného... Lenže jedného dňa sa na východnom okraji Hrutova zase našli vydrancované kupecké vozy a divá zver si napchala bruchá človečinou. Nieкто opäť útočil na pútnikov, dokonca aj na početné ozbrojené sprievody. Nikdy neušetril ani živú dušu. Zubrivoj najprv podozrieval draganov, dokonca na nich udrel mečom a ohňom. Lenže tentoraz im krivdil.“

„Bol to Živan,“ predbehol Rogan. „Z vlkobijcu sa stal vlk.“

– *Prečo práve toto prirovnanie?* – ohradil sa Goryvlad, ňuchajúci v temnote niekoľko konských dlžok pred nimi.

„Veru, Živan,“ potvrdil Bojmír a zmietol si z tváre pavučinu. „Chvíľu sa o tom iba šepkalo, ale vlani na jar ten výkal konečne vyplával na hladinu. Hrutovskí lúpežníci zmasakrovali franských kupcov s nákladom dobrej ocele z rýnskych vyhní. Neboli však dôslední ako zvyčajne – jeden z Frankov vykĺzol a napriek škarredým zraneniam docválal do Charvátic. Tam, ešte než vypustil dušu, všetko rozpovedal kniežatu. Pohár Zubrivojovej trpezlivosti nadobro pretiekol.“

Začuli zurčanie vody. Húštiny ich konečne vypustili z objatia. Svit hviezd, ktoré len občas žmurkli cez klenbu z lístia a konárov, krepčil na hladine potoka.

„Opatrne,“ sykol čiernokňažník.

„To musí byť bystrina, čo vyteká z draganského jazera.“

„Áno. Už sme blízko.“

Zašpliechala voda, podkovy hlucho cvengli do kameňov na dne potoka. Na druhom brehu zvrtoľ Rogan vraníka doprava – chodník sa ďalej krútil pozdĺž potoka.

„Bol si pri tom, keď kniežacia družina udrela na Hrutov?“

„Bol. Neslýchané jatky. Keď sme pritiahli, brána pevnosti už bola podopretá hrubými brvnami a palisády sa hemžili lukostrelcami. Veľa dobrých mužov na svahu pod Hrutovom ulovila Morena. Nakoniec sme však dubovým kmeňom vráta rozdrvili a s pomstou na čepeliach vtrhli do hradiska. Keď Živan videl, že je po všetkom, s hrstkou zvyšných družiníkov skočil do sedla, presekal sa von a cváľal do lesov. Vyrasila za nimi výprava vedená Milislavom, Zubrivojovým synom. Aj ja som sa štvanice zúčastnil. Tie špiny sa však nenechali zabíjať odzadu. Nastražili pascu a zo záseku na nás zaútočili. Okamih prekvapenia stál na ich strane, aj dobre vybraté miesto stretu – napriek našej presile nás takmer pobili. Až keď Milislavov oštep preklal Živana skrz-naskrz, dali sa nepriatelia na ústup. Vzali svojho umierajúceho vladyku a zmizli v húštinách, ako keď hodíš kameň do jazera.“

„Tým sa to však neskončilo,“ utrúsil Rogan.

„Nie. Inak by som teraz necváľal do Charvátic s nalievavou žiadosťou o posily. Poslal ju Milislav; od Živanovej porážky velí Hrutovu. Neuveríš, s kým sa chystáme bojovať.“

„Ale áno, uverím. Vravil som ti, že sa mi už niečo obtrelo o uši. V lese vraj ožívajú mŕtvi. So samotným Živanom na čele sa pripravujú na boj s Charvátmi.“

„Nie sú to len dedinské povedačky, Čierny. Na vlastné oči som videl, ako kňazicov oštep vnikol medzi Živanove rebrá. Červená striekala prúdom, namôjdušu. Taký zásah nemôžeš prežiť. Teda, ty možno áno... Živan nie. Napriek tomu ti muži z hrutovskej posádky odprisahajú, že ho videli živého, zdravého a plného sily ako nikdy predtým. Uzdravil sa zázračne rýchlo – dokonca už vlani okolo dožiniek jeho tlupa znovu rabovala a vraždila popri lese a v osadách pri Trstenici. Navyše, Živan nie je jediný, kto zázračne vykĺzol z Moreninho náručia. Tá jeho zberba márne všetko, čo jej príde do cesty, ale nikdy po sebe nenechá telá. Všetky mŕtvoly vezme so sebou.“

„A Živan ich vo svojom lesnom brlohu opäť oživuje,“ doplnil černokňazník.

„Ver tomu, Čierny. Nie som chlap, čo zhltnie každú báchorku o lesných besoch, ježibabách v bútlavinách a škriatkoch, ktorým

treba hádzat omrvinky pod prah, aby v noci vykydali kravám hnoj. Nevidím vyčíňanie vodníka za každým utopením. Keď má niekto zlý sen a v noci nemôže lapieť dych, najprv sa ho spýtam, či sa pred spaním nenadžgal slaniny s cibuľou – až potom začnem uvažovať o kikimore. Keď však niečo potvrdia očité svedectvá, uverím aj na mŕtvych, čo sa vrátili z Lesa večnosti.“

„Ja tiež,“ súhlasil Rogan a sám pre seba sa uškrnul. Trpko, neveselo.

„Ach...“ pochopil Charvát. „Veď ty sám... Vrávi sa...“ Odkášľal si. „Takže je to možné? Môže sa duša vrátiť zo záhrobia a vstúpiť naspäť do svojho studeného tela?“

„Možné to je. Lenže rozhodne to neurobiš lusknutím prstov. Oživiť mŕtveho nie je ako uvariť odvar proti nadúvaniu. Čarodejníkov, čo to dokážu, je hŕstka. Také čary sa bohom nepáčia. A kto si chce pohnevať Morenu, Velesa alebo Černoboha?“

– *Už sme blízko*, – oznámil Goryvlad.

Bojmír narovnal plec a zažmuril pred seba. Tma nad chodníkom trochu zredla – spredu vnikalo do lesa kalné, rozptýlené svetlo. Prešli ešte asi štvrt' honu, keď ich zastavil šramot a varovný sykot.

„Kto tam?“ spýtal sa neprívetivý hlas z rázsochy stromu.

„Ja,“ opáčil Rogan. „Nespoznávaš ma?“

„Černokňažník?“ Bojmír v hlase rozoznal odtieň rovnakého strachu, aký krútil aj jeho črevami.

„Veziem Čadruga, ako žiadal náčelník.“

„Kto je to s tebou?“ Otázku doplnilo tiché vrznutie napínaného luku.

„Priateľ. Je pod mojou ochranou.“

Po krátkom váhaní zaškrabotali pazúry na kôre, suchlo lístie a zo stromu zoskočila neľudsky ohybná postava. Kone zafíkali.

„Môžete prejsť,“ zasyčal tieň. „Ale budem vám dýchať na krk, takže žiadne podozrivé pohyby.“

Rogan popchol žrebca a kobyľa ho odovzdane nasledovala. Bojmír doslova cítil, ako sa za ním obracia hrot strážcovho šípu. Zachvenie, ktoré sa mu dralo z útrov a chcelo ním zatriať ako mokrým psom, však dôrazne potlačil.

V údolí medzi mladinou zarastenými rúbaniskami ležalo jazero. Na jeho kamenistých brehoch stáli prosté, blatom omietnuté chyže z prútia a chvojiny. Len čo osadou preletel chýr o čer-nokňažníkovom návrate, zavrzgali vráta a čiernu hladinu jazera zasypali odrazy fakiel. Zovšadiaľ sa hrnuli jašterí ľudia.

Bojmír sa musel ovládnuť, aby nesiahol po zbrani, keď ich obklopili pružné šupinaté telá v odevoch z koží a otrhaného plátna, väčšinou ukradnutého alebo vymeneného za kožušiny a parožie. Čarodejníka už poznali, ale bledého družiníka častovali nevraživými pohľadmi hadích očí, vycierali naňho ostré zuby, ohrňali pričapnuté plazie nosy a nevlúdne sipeli vo svojej nevábne znejúcej reči. Udržovali si však úctivý odstup – najmä vďaka Goryvladovi.

Odprevadili hostí až k dlhému zrubu. Ten na rozdiel od ostatných obydlí nemal kruhový, ale hranatý pôdorys. Priečelím s veľkými vyrezávanými vrátami zízal na dedinu a blízky svah, zadná časť vyčnievala nad jazernú hladinu – tam stavbu podopierali hrubé koly, zapustené do dna.

Z dverí vyšiel mohutný dragan s ligotavými zlatozelenými šupinami. Bojmírovi mimovoľne zišlo na um, že by jeho kožu predal bohatým franským kupcom za celú hrivnu striebra.

Dragan, akoby počul jeho myšlienky, bodol proti Charvátovi náčelníckym žezlom s vyrezávaným okrídleným jašterom na konci.

„Čo je tento zač?“

„Priateľ,“ zopakoval Rogan a zosadol z koňa.

„Vyzerá ako Charvát!“

„Veď aj je.“

„Čože?“ ukázal vládca Dragoboru dva rady zožltnutých, no stále mocných a ostrých zubov. „U veľkej Dragy, prečo si ho sem dotiahol? Charváci sú naši úhlavní nepriatelia, to dobre vieš. Keď na nás nabudúce zaútočia, bezdôvodne ako vždy, tento tu ukáže ostatným mäkkým kožiam, kadiaľ sa dať a kde udrieť na slabé miesta v našej obrane.“

„Toho muža prepadol tvoj podarený braček,“ odsekol černo-kňažník. „Podľa práva by mohol žiadať náhradu za utrpenú ujmu.“

„To isto,“ sykol dragan. „Až keď charvátski vrahovia zaplatia za všetky škody, ktoré napáchali na našich životoch a obydliach!“

„Stačilo, Sebedrag. Nie sme tu preto, aby sme rozoberali vaše staré sváry.“

„Možno staré, lenže stále nezahojené,“ opáčil náčelník, ale výhražne zdvihnuté žezlo sklonil. „Kde je Čadrag?“

Rogan ukázal palcom cez plece. Sebedrag otočil pohľad k telu na vraníkovom chrbte. Zvislé zreničky sa mu prudko rozšírili.

„Pri Drage, čo si to spravil?“

„Čo si žiadal.“

„Vravel som predsa, aby si ho privliekol živého! Bol to môj brat. Iste, zošalel zo svojich kúziel a rituálov a museli sme ho vyhnúť do lesa, stále mu však v žilách kolovala krv môjho otca. Neprial som mu smrť...“

„Naozaj? Veď ste ho častovali oštepmi a šípami. Mňa ste zavola-
li preto, že prežil všetky vaše pokusy zabiť ho.“

„Aj tak som dúfal, že ho lapíš živého...“

– *Tak dosť,* – zavrčal Goryvlad na zdôraznenie slov, vmietnu-
tých do vladykovej mysle. – *Neroň tu falošné slzy, náčelník! Viem, o čo ti ide, a nie je to bratov mizerný život. Zaujímá ťa tajomstvo jeho nezraniteľnosti. Ktorý vojvodca by nechcel, aby jeho bojovní-
kov nemohla skoliť žiadna zbraň? Navyše sa mi zdá, že nás chceš obviniť z nedodržania dohody a jednať sa o výške odmeny. Už som vás preukol, hadí synovia, ste prešibaní a falošní, ale na nás tieto figle neskúšajte!*

Syčivé hlasy stíchli, ako keď utne, niekoľko draganov dokonca
cúvlo. Sebedrag zízal na naježeného vlka. Jašterí ľudia vďaka kos-
tiam, ktoré sa sponad očí zbíhali k nosu, vyzerali stále zamrače-
ne, no teraz vládol na vladykovej tvári mimoriadne ponurý výraz.

„Myslím si to isté,“ usmial sa černo-kňažník milo, až z neho
kvapkal jed. „Okrem toho, lov sa vydaril. Nikto predsa netvrdí,
že Čadrag otrčil paprče.“

„Čo to rozprávaš? Odsekol si mu hlavu. Nemôže byť mŕtvejší.“

Rogan rozviazal vak na sedle a siahol dnu.